

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1989
FORFATTER:	Ellen Beck
TITEL:	Gl. Ålbo Camping.
KORT RESUME:	Campingpladsejer fra 1960 – 1980.

Gl. Aalbo Camping

Af Ellen Beck

Helt ned til Lillebælt, med en vidunderlig udsigt til Fænø og Fyn, ligger »Gl. Aalbo Camping«.

I ældre tid før det blev moderne at campere, groede der korn, roer og græs, og der græssede køer og en hest, hvor nu campinggæsterne nyder friheden og ferien.

Min slægt har boet der i mange slægtled, og selv har jeg boet der i 70 år. Fra 1939 boede jeg med mand og børn på ejendommen »Gl. Aalbo«, og der har alle mine børn haft deres hjem. Desværre døde både min far og min mand med få måneders mellemrum, og det forandrede jo hele vores hverdag. Både min mand og min far var fiskere, og desuden havde min mand haft arbejde på gårdene og også lejlighedsvis arbejdet i mosen ved Bække og i brunkulslejrene ved Søby.

De mindste af børnene, som var tvillinger, var 1 1/2 år gamle den gang, men da de blev 7-8 år gamle, gjorde jeg alvor af en tanke, jeg tit havde haft, nemlig at indrette en campingplads på stedet. Det var i begyndelsen af 1950'erne.

I min mands tid boede 4-5 familier fra Kolding i telte nede ved stranden, og de havde gerne en herlig sommerferie. Lystfiskerforeningen havde et hus stående i et lille hjørne af gårdspladsen, og det blev flittigt besøgt, og alle havde en dejlig ferie, syntes de. Det gjorde vi også, for vi lærte jo på den måde en del folk at kende, som vi havde det hyggeligt med. Far og min mand lånte deres pramme ud, så lystfiskerne kunne fiske enten fra båd eller strand.

Vi havde også en lille kiosk, hvorfra vi solgte is og slik, og jeg havde indtryk af, at egnens folk syntes, det

var dejligt at kunne få en is, når søndagsturen gik til vandet.

At oprette en campingplads var ikke så enkelt. Vejen blev lang og trang, inden alle instanser havde givet grønt lys.

Min første forespørgsel var til et flinkt og forstående sogneråd, det var i 1958-59. Derefter gik jeg til Landbrugsministeriet for at få lov til at nedlægge landbruget. En konsulent fra Lejrpladsudvalget var ude for at bese pladsen, og han blev meget begejstret både for beliggenheden og den skønne natur. Desuden lå det tilpas langt væk fra en bestående campingplads. Den

Gl. Aalbo Camping i 1960'erne.

nærmeste var Løverodde. Det blev der set meget på de første år, campingpladserne kom frem.

Jeg gik så i gang med det praktiske. Først gik jeg i banken for at sikre mig et lån. Det var med en del nervøsitet, jeg vovede det, men flinke bankfolk turde godt give mig et lån.

Så var det om at få håndværkere. De var nu noget skeptiske over for foretagendet. De troede ikke rigtigt, at der ville blive en forretning ud af det, men så var der tre, desværre nu afdøde mænd, der ville hjælpe. Den gamle stald blev lavet om til toiletter, og der blev gravet septiktank og afløb, et meget stort arbejde, der blev

gjort med håndkraft og god vilje. Der blev arbejdet i alle fritimer, om lørdagen og søndagen, og til sidst kunne smed Kock begynde med vand og sanitet, og da det blev forår 1960, kunne jeg åbne for de første gæster.

Det var et stort øjeblik, da de første kørte op, for nu skulle det jo vise sig, om jeg havde været for optimistisk. En ældre mand havde spået, at der aldrig kunne køre biler op ad den høje bakke, men det gik. Men der var andre spekulationer. Da den første pinse oprandt, kom der mange folk, man kan sige for mange, for vandet i brønden slap op, og det var jo noget af en kata-

strofe. Det havde jeg ikke regnet med, men flinke folk kørte vand i mælkejunger, hentede vand i bæltet til at skylle toiletter med. Desværre hjalp det kun lidt. Folk kørte igen, men dog med den trøst, at de ville komme igen, når der kom vand nok.

En familie fra Nakskov blev, og da jeg efter pinse fik fat i »Vand-Schmidt« fra Christiansfeld, hjalp manden utrætteligt vandborene med at bore, og endelig 37 m nede kom der vand nok. Det var et stort øjeblik, da vandet løb i stride strømme, men ak og ve, det viste sig, at det var fuldt af okker, men ellers 100% fint vand. Altså måtte der rensningsanlæg til, altsammen meget dyre anlæg, men igen var det folks flinkhed med lang kredit og små afdrag, der hjalp mig over de første år. Da det første års regnskab blev gjort op, havde jeg ikke til afdrag til banklånene, men renterne skulle jo betales. Det tog nok lidt af humøret fra mig, men troen på at ville lykkes beholdt jeg.

Jeg havde imidlertid fået en større kiosk. Der skulle jo være plads til at indskrive folk efterhånden, som de

Kiosken, som den så ud i 1980.

Ellen Beck, sommeren 1979.

kom og rejste. I begyndelsen forlangte politiet liste over udlændinge inden 24 timer efter ankomst.

Det blev til travle år. Til at begynde med hentede jeg selv rundstykker og mælk om morgenen på min cykel, men heldigvis kom der da så mange bestillinger, at jeg ikke kunne klare det selv. Så forbarmede bageren i Agtrup sig over mig og kom med alt brød, og mælkekusken tog mælk med. Det var en stor hjælp, og efterhånden kom der flere mennesker og mere skik på det hele.

Den gang var der jo ikke store flotte campingvogne som nu, men store og små telte alt efter familiens størrelse og krav. Flere hentede halm på en gård som underlag. De, der havde den største komfort, havde opustelige madrasser. Maden blev lavet ude, enten på primus eller et lille bål, hvis da ikke regnen var for

Campingpladsen i dag.

voldsom. Så blev den varme mad slettet den dag, men næste dag lykkedes det gerne. Glæden ved at være ude og godt humør prægede næsten altid de mennesker. Teltene blev med årene meget bedre, der blev soverum og opholdsrum, blot kneb det jo med at opbevare maden. Der blev dog lavet en fordybning i jorden

og sat en kasse ned med låg på, til stor fryd for Peter Pindsvin, som tit holdt gilde, mens familien sov.

Der kom så efterhånden campingvogne. De første var små og beskedne, men hurtigt blev det til hele villaer, med alt hvad man kunne ønske sig. Det førte med sig, at sæsonen blev længere, for mange vogne

blev stående og brugt faktisk hele vinteren, hvis vejret ellers tillod det. Særlig en Falckmand og hans kone kom. De holdt julefrokost derude, og de kom tit ned til os på vinteraftener. Det var besøg, hverken børnene eller jeg glemmer. Engang havde vi et »klatkagegilde« og en konkurrence om, hvem der kunne spise flest.

Nu var det ikke bare spekulationer at have campingplads. Der kom mange mennesker, som vi fik et nært forhold til, og der var også sådan et godt forhold campisterne imellem, det var faktisk lige som én stor familie. Der blev set hen til de forskelliges ankomst, og var der sygdom eller dødsfald i en familie, tog hele pladsen del i det. Jeg husker en ung, tysk præst, hvis kone måtte sende det triste budskab, lige inden de skulle være ankommet, at præsten var død. Da sørgede alle, der kendte ham. Skete der uheld eller sygdom, var der straks hjælp at hente, og alt det gjorde, at jeg kom til at holde af alle »mine campister«. De kom år efter år, selv nu er der nogle, der har været der fra de første år.

Nogle sørgede for underholdning. Der var især en tysker, der var dygtig til spille på harmonika, og en anden slog takt på en kuffert med en stok. Det var nok til, at der blev danset i flere timer på grønsværen.

Et ældre par fra Vamdrup fejrede guldbryllup, og det vidste hele pladsen. I mangel af blomster, blev der lavet en æresport af hyldeblomster og vilde roser, og alle kom og sang morgensang, hver på sit sprog. Terkel havde sørget for vin, men det kneb med glassene. Alt, selv kaffekopperne, kunne bruges. Det var det bedste ved hele festen, sagde guldbrudeparret dagen efter, at de havde holdt fest med familien et andet sted.

Der kom også en del dykkere. Først var det især tyskere, og de kommer endnu 20 år efter og er stadig glade for at se Lillebælt på bunden, for der findes mange interessante ting, som vi andre over vandet kun får at se på billeder.

Jeg lejede også både ud, og der kom rigtig mange lystfiskere til Gl. Aalbo. Mine både blev godkendt af

De tyske dykkere Rüdiger og Helmut. Foto fra 1960'erne.

både skibstilsyn og politi. Det siges, at jeg var striks med at leje ud, hvis ikke vejret var godt, men de kom da også levende i land igen.

Alt i alt er campisterne for mig blevet en stor vennekreds. Der har kun været en enkelt svipser ind imellem, men det glemmes da heldigvis.

Udlejningsbåde ved campingpladsen, 1960'erne.

Desværre blev det i 1980 for meget arbejde for mig, og jeg måtte til sidst sælge mit paradis. Det var heldigvis til flinke og rare mennesker, og jeg kan stadig komme og bese det hele. De har gjort pladsen endnu bedre, end jeg kunne, så jeg kan kun være glad og mindes de glade og indholdsrige år, jeg fik lov at være der. Mange af campisterne, både danskere og udlændinge skriver til mig eller ringer til højtiderne, så jeg synes, jeg lever højt på den ide, jeg fik dengang.

Jeg vil slutte med sangen om Sdr. Stenderup, som jeg holder meget af:

Østen for Kolding og vesten for bælt
ligger det skønneste sogn.
Kranset af skove, af busk og hegn
kløvet af bække, af stier og vej,
lunt gemt i træer i bakke og dal
ligger stedet vi alle kan li'.
Sognet derude, vort hjem og vort bo,
det priser vi højt fordi:

Dejlige sogn ved Lillebælt
gammelt i årstal, men ung i sind,
skaaret af slid og garvet af tid,
hærdet af modgang og bleget af vind.
Hvor jeg end rejser i syd og i nord
og tanker, jeg sender på flugt,
vender tilbage og dulmer mit sind
mit dejlige sogn - Sønder Stenderup.